

forſlag og § 19, og jeg troer, efter hvad der er udtalt, at § 19 i det Hele ikke er ſaa farlig for Jagten, ſom § 14. Den høitærede Indenrigsminiſter har fremdeles yttret, at det dog ikke ligefrem kan ſiges, at der ligger en Frigivelse af Jagten i det forelagte Lovforſlag. Det vil jeg gjerne indrømme; men jeg vedbliver den Paafand, at der for den practiſke Jæger ſkulder ſig en Frigivelse af Jagten i Lovforſlaget.

Fremdeles har den høitærede Miniſter yttret, at det egentlig var Krybſkytteri, ſom havde aſtedkommet den ulovlige Jagt. Jeg har ikke ret kunnet forſtaa denne hans Utring; thi det forekommer mig, at Krybſkytteri er ulovlig Jagt, og at det mindre ſkulde drives, efter at denne Lov var udkommen. Det kan jeg heller ikke indrømme den ærede Miniſter, idet jeg antager, i Genhold til, hvad jeg har tilladt mig at fremføre, at det netop vil fremmes ved Loven. Med Henſyn til, at man ikke ſkulde kunne uddanne ſig til en practiſk dygtig Jæger ved at ſkyde Spurve, ſaa kan der jo gjerne være nogen Tvivl herom; men jeg troer, at, naar man begynder at ſkyde tidligt, allerede ſom Dreng, hvor man netop vil have Lyſt til Jagt, vil man, ved idelig at øve ſig paa diſe ſmaa Fugle, kunne udvikle ſig til at blive en god Jæger. Med Henſyn til, at den høitærede Miniſter har yttret, at den Endring, ſom Minoriteten har tilladt ſig at foreſlaae, ikke er meget indgribende og har kun lidet at betyde, ſkal jeg tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at der fra Landſtthingets Side nu er indrømmet Saameget, at man dog maaſkee paa et andet Sted kunde være tilbøielig til at indrømme dette Lidet, for derved at komme Landſtthinget imøde og bevirke, at Loven kunde udkomme, hvad jeg for mit Vedkommende vil anſee for meget ønskeligt.

Kirck: Det er viſnok i ſmaa Portioner, at der er tildeelt Agerbrugeren den ham tilkommende naturlige Frihed, ſom jeg tidligere har tilladt mig at yttre, til at værne om ſin Eiendom og gjøre ſig ikke alene Jorden, men Alt, hvad der findes paa Jorden, ſaa nyttigt ſom han kan. Der er imidlertid § 14, ſom giver en større Frihed, og, efter min Formening, bevirker, at Jagten for Fremtiden maa

anſees ſom fri. Jeg kan ikke tilbageholde, at det ſtiller ſig for mig ſaaledes, at har man Tilladelse til at føre Bøſſe med ſig overalt, ſaa bliver man, ved at anvende den til at ſkyde Spurve, Krager, Skader og Wildgæs, meget let, iſær naar man er en paſtoneret Jæger, forledet til at gaae udenfor de Beſtemmelſer, ſom indeholdes i § 14. Det har imidlertid glædet mig at erfare af den høitærede Indenrigsminiſter, at Regjeringen har fundet denne Paragraph mindre farlig, og at Regjeringen ikke troer, at Jagten derved vil blive ophævet. Men derſom det forholder ſig ſaaledes, ſom jeg troer, at viſnok enhver oprigtig Mand, og fornemmelig enhver practiſk kyndig Jæger maa erkende, at Jagten ved denne Paragraph bliver ophævet, ſaa kan jeg ikke Andet end yttre min Forundring over, at Regjeringen ikke fremkommer med et Lovudkaſt, ſom kun indſtrænker ſig til denne ene Linie, nemlig: Jagten er for Fremtiden fri i Danmark (Sa!). Saaledes, mener jeg, burde det være, og det mener jeg, at den danſke Nation kunde gjøre en billig Fordring paa, naar man gaaer tilbage og underſøger, hvorfra diſe Herligheder og Forrettigheder ſkrive ſig. Det er, efter min Formening, ikke rigtigt, at der i en Lov indſkydes en Beſtemmelse, ſom denne, hvorved man, ſaa at ſige, giver Folk Anviſning til at gaae udenom Loven, eller paa en ulovlig Maade ſætte ſig i Beſiddelse af Jagten, og jeg kan tilforladeligt ikke ſhonne, hvorledes man endnu kan paafaae, at der ikke i denne Paragraph ligger den Tendens, at man dermed vil ſige til Folk: gaae I kun, hvor I ville, I have Lov til at føre Baaben med Eder til at ſkyde Skader, Spurve, Krager og andet Sligt; og dette vil, ſom jeg tillod mig at bemærke, netop bevirke, at Folk snart ville overtræde Lovbudet, og derved gjøre ſig ſkyldige i Forſeelfer; der vil reiſe ſig en heel Deel Proceſſer herom, og hvem vil det da gaae ud over? over den Fattige, den mindre Formuende. Man giv dem derfor hellere den naturlige Frihed og ſige: Du har Ret til at bære Baaben, og Ret til at værne om din Eiendom med Baaben; men man komme ikke i Loven med en Beſtemmelse, der, ſom jeg formener, leder til at omgaae den.